

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 26 d'octubre de 2016

34. Acollir el foraster i vestir el despullat

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Continuem amb la reflexió sobre les obres de misericòrdia corporals, que el Senyor Jesús ens ha donat per a mantenir sempre viva i dinàmica la nostra fe. Aquestes obres, de fet, deixen clar que els cristians no estan cansats ni tenen peresa mentre esperen l'encontre final amb el Senyor, sinó que cada dia van al seu encontre, reconeixent el seu rostre en el de tantes persones que demanen ajut. Avui reflexionem sobre aquesta paraula de Jesús: «Era foraster i em vau acollir, anava despullat i em vau vestir» (Mt 25,35-36). En els nostres temps és actual com mai l'obra que fa referència als forasters. La crisi econòmica, els conflictes armats i els canvis climàtics porten moltes persones a emigrar. Això no obstant, les emigracions no són un fenomen nou, sinó que formen part de la història de la humanitat. És una manca de memòria històrica pensar que són pròpies només de la nostra època.

La Bíblia ens ofereix tants exemples concrets d'emigració. N'hi ha prou de pensar en Abraham. La crida de Déu el porta a deixar el seu país per anar a un altre: «Vés-te'n del teu país, de la teva família i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré» (Gn 12,1). I així va passar també al poble d'Israel, que d'Egipte, on era esclau, va anar caminant durant quaranta anys pel desert fins que van arribar a la terra promesa per Déu. La Família Santa mateixa —Maria, Josep i l'infant Jesús— es va veure obligada a emigrar per a fugir de les amenaces d'Herodes: «Josep es llevà, prengué de nit el nen i la seva mare, se'n va anar cap a Egipte i s'hi quedà fins a la mort d'Herodes» (Mt 2,14-15). La història de la humanitat és la història de les migracions en totes les latituds: no hi ha poble que no hagi conegut el fenomen migratori.

A través dels segles s'han vist grans expressions de solidaritat, tot i que no han faltat tensions socials. Avui, el context de crisi econòmica lamentablement afavoreix l'aparició d'actituds tancades i de manca d'acolliment. En algunes parts del món sorgeixen murs i barreres. Sembla a vegades que l'obra silenciosa de molts homes i dones que, de maneres diverses, estan fent tot el possible per ajudar i assistir els refugiats i emigrants es vegi enfosquida pel soroll d'altres que expressen un egoisme instintiu. Això no obstant, el tancament no és una solució, ans al contrari, acaba afavorint els tràfics criminals. L'única via de solució és la de la solidaritat: solidaritat amb l'emigrant, solidaritat amb l'estranger...

El compromís dels cristians en aquest camp és urgent tant avui com en el passat. Mirant només el segle passat, recordem la meravellosa figura de santa Francesca Cabrini, que va dedicar la seva vida junt amb les seves companyes als qui emigraven cap als Estats Units d'Amèrica. També avui necessitem aquests testimonis perquè la misericòrdia pugui arribar a tots aquells que viuen amb necessitats. És un compromís que ens implica a tots, sense excepció. Les diòcesis, les parròquies, els instituts de vida consagrada, les associacions i els moviments, així com cada un dels cristians, tots estem cridats a acollir els germans i les germanes que fugen de la guerra, de la fam, de la violència i de condicions de vida inhumanes. Tots junts som una gran força de suport per a tots els qui han perdut la pàtria, la família, la feina i la dignitat. Fa uns dies va tenir lloc una petita

història a la ciutat. Hi havia un refugiat que buscava un carrer i una senyora se li va acostar i li va dir: «Què busca?» Aquell refugiat no portava sabates. I ell li respon: «Voldria anar a Sant Pere per passar la Porta Santa.» I la senyora va pensar: «Però, si no té sabates, com s'ho farà per caminar?», i va cridar un taxi. Aquell emigrant, aquell refugiat feia pudor i el taxista gairebé no el volia deixar pujar al taxi, però al final hi va accedir. I la senyora, al seu costat, li va demanar que li expliqués una mica la seva història de refugiat i d'emigrant, durant el transcurs del viatge: deu minuts per arribar fins aquí. Aquest home va explicar la seva història de dolor, de guerra, de fam i per què havia fugit del seu país per emigrar allí. Quan van arribar, la senyora va obrir la bossa per pagar al taxista i el taxista, que al principi no volia que aquest emigrant pugés perquè feia pudor, va dir a la senyora: «No, senyora, sóc jo qui li he de pagar perquè vostè m'ha fet escoltar una història que m'ha canviat el cor.» Aquesta senyora sabia què era el dolor d'un emigrant, perquè tenia sang armènia i coneixia el sofriment del seu poble. Quan nosaltres fem una cosa semblant, al començament ens produeix una certa incomoditat, «però ... pudor ...». Però a la fi, la història ens perfuma l'ànima i ens fa canviar. Penseu en aquesta història i pensem què podem fer pels refugiats.

I l'altra cosa és vestir el qui va despullat: què vol dir sinó restituir la dignitat a qui l'ha perduda? Certament donar roba al qui no en té; però pensem també en les dones víctimes del tràfic tirades pels carrers, o en les altres moltes maneres d'usar el cos humà com una mercaderia, fins i tot el de menors d'edat. I així, també, no tenir una feina, una casa, un sou just és una forma de nuesa, o ser discriminats per la raça, o per la fe, tot són formes de «nuesa», davant les quals com a cristians som cridats a estar atents, vigilants i a punt per actuar.

Estimats germans i germanes, no caiguem en el parany de tancar-nos en nosaltres mateixos, indiferents a les necessitats dels germans i preocupats només pels nostres interessos. És en la mesura en què ens obrim als altres que la vida esdevé fecunda, les societats recuperen la pau i les persones recuperen la dignitat plena. I no us oblideu d'aquella senyora, no us oblideu d'aquell emigrant que feia pudor ni del xofer al qual l'emigrant va canviar l'ànima.

Traducció inicial de Josep M. Torrents per a *Catalunya Religió*, revisada